

Dilluns II d'Advent

Text de l'Evangelí (Lc 5,17-26): Un dia Jesús ensenyava. Uns fariseus i uns doctors de la Llei, vinguts de tots els pobles de Galilea i Judea, i de Jerusalem, eren allà asseguts. Jesús, pel poder del Senyor, guaria els malalts. Llavors es presentaren uns homes que duïen en una llitera un paralític, i buscaven d'entrar-lo i posar-lo davant d'Ell, però amb tanta gent no sabien per on fer-ho. Pujaren, doncs, a la teulada, tragueren algunes teules i van baixar aquell home amb la llitera i el posaren al mig, davant de Jesús. Ell, en veure la fe d'aquella gent, va dir: «Home! Els teus pecats et són perdonats».

Els mestres de la Llei i els fariseus començaren a pensar: «Qui és aquest que diu blasfèmies? Qui pot perdonar els pecats sinó Déu?». Jesús s'adonà dels seus pensaments i els replicà: «Què és això que penseu dins vostre? Què és més fàcil, dir: 'Et són perdonats els pecats', o bé dir: 'Aixeca't i camina'? Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té poder aquí a la terra de perdonar els pecats». Llavors digué al paralític: «T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa». A l'instant, ell s'aixecà davant d'ells, prengué la llitera on jeia i se'n va anar cap a casa seva donant glòria a Déu. Tots quedaren molt sorpresos i donaven glòria a Déu. Plens de temor, deien: «Avui hem vist coses extraordinàries».

«Home!, els teus pecats et són perdonats»

Mn. Joan Carles MONTSERRAT i Pulido
(Cerdanyola del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor ensenya i guareix alhora. Avui veiem el Senyor que ensenyava els qui es consideraven molt entesos d'aquells temps: els fariseus i els mestres de la llei. De vegades nosaltres podem pensar que pel segle en què vivim o pels estudis que hem fet, poc ens resta per aprendre. Aquesta lògica no sobrenatural ens porta freqüentment a voler fer que els camins de Déu siguin els nostres i no al revés.

En l'actitud dels qui volen la curació del seu amic veiem les manyes humanes per atènyer el que realment volem. El que volien era quelcom de molt bo: que el malalt pogués caminar. Però no n'hi ha prou amb això. Nostre Senyor vol fer amb nosaltres una sanació completa. I per això comença amb el que Ell ha vingut a fer en aquest món, el que el seu sant nom significa: Salvar l'home dels seus pecats.

—La font més profunda dels meus mals són sempre els meus pecats: «Home, els teus pecats estan perdonats» (Lc 5,20). Molt sovint, la nostra pregària o el nostre interès és purament material, però el Senyor sap què ens convé més. Com en aquells temps, els consultoris dels metges són plens de malalts. Però com aquells homes, tenim el risc de no anar amb tanta diligència al lloc on realment ens restablím plenament: a l'encontre amb el Senyor al sagrament de la Penitència.

Punt fonamental en tot temps per al creient és la trobada sincera amb Jesucrist misericordiós. Ell, ric en misericòrdia, ens recorda especialment avui que en aquest Advent no podem descuidar el necessari perdó que Ell dóna a mans plenes. I si cal, traguem els impediments —la teulada— que ens impedeixen de veure'l. —Jo també necessito retirar les teules dels meus prejudicis, de les meves comoditats, de les meves ocupacions, les desconfiances que són un obstacle per a “mirar de teules en amunt”.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Que n'és de gran el Senyor, que pels mèrits d'uns perdona als altres» (Sant Ambrós)

-

«Seguim sempre endavant, buscant el Senyor, buscant nous camins. I si fos necessari obrir un forat al sostre. Que la nostra imaginació creativa de la caritat ens condueixi a això: a trobar i obrir camins de trobada, senderes de fraternitat, senderes de pau» (Francesc)

-

«Jesús escolta la pregària de fe, expressada en paraules (el leprós; Jaire; la Cananea: el bon lladre: o en silenci (els portadors del paralític: l'hemorroïsa que li toca el vestit... Jesús respon sempre a la pregària que l'implora amb fe» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.616)